

Pereira tvrdi da je bio dobar katolik.

Dobar katolik ufoliko što je vjerovao u uskrsnuće duše.

Duše, da... ali tijela?

Zašto bi bilo potrebno da tijelo, ta bezlična nakupina mesa koja pafi i znoji se...

... zašto bi bilo potrebno da ono uskrsne?

Pereira je računao na smrť da ga odriješi tijela, a ne da ga njime muči do kraja vremena.
Razmišljao je fakto o religiji i njenim dogmama kadli mu je, tvrdi, pogled pao na ovaj članak:

Zašto je Pereira
procitao taj članak?
To ne bi znao reći.
Ipak, prepisao je
kraći isječak u svoju
knjižicu od marokena
od koje se nikad
nije odvajao.

Pereira tvrdi da je dugo buljio u prazno bezuspješno pokušavajući prevesti jedan Balzacov tekst.
Zasigurno jer ga je mučila samota prostorije.

Tek nakon tri sata, tvrdi, pogled mu je još jedanput pao na prepisan članak Monteira Rossija.

Pereiru je potreslo što je autor
tih dubokoumnih razmišljanja
tako olakso odbacio tu temu.

Pereira tvrdi da je poslijepodne, isprekidano mislima svakolike prirode, profeklo neobično frumo.

Pogodovao mu je osvježavajući atlantski povjetarac pri povratku u stan u La rua da Saudade, gdje ga više niko nije dočekivao.

Pereira tvrdi da bi je rado odjenuo kako bi udovoljio supruzi. Jedino što već deset godina u nju nije stao.

